

РЕШЕНИЕ

№ 21320

гр. София, 25.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 21.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8025** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП./.

Образувано е по жалба на К. К. Г., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], ет. 3, ап. 14 чрез адв. П. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 24-0374-000186/03.08.2024 г., издадена от Г. Т. В., началник РУ към ОДМВР П., РУ Червен Бряг. С обжалваната заповед, на основание [чл. 171, т. 2, буква „а“ от ЗДвП](#), на К. К. Г. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на неизправността спрямо неговия личен автомобил марка Ф., модел „Д.“, рег. [рег.номер на МПС], като е отнето СРМПС №[ЕИК].

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден в противоречие с материалноправни разпоредби и процесуалния закон. В жалбата се сочи, че описаното нарушение в заповедта е абсолютно неразбираемо, както от обективна, така и от субективна страна, тъй като не е ясно какъв е установеният процент на светлопропускливост, нито на кое стъкло е направено измерването, предвид вмененото в ЗППАМ, че „прозрачността на челното, задното и страничните стъкла на автомобила е намалена извън границите на Правило № 43“. Твърдяното нарушение е недоказано, тъй като контролните органи са извършили замервания, но от тях не може да стане ясно какво е установено, поради което не може да се приеме, че констатираното затъмнение на предните странични

стъкла на автомобила е под границите, определени с правило 43. В представеното по делото писмо на ответника се твърди, че извършените с техническо средство „Транспи-1“ с № 1047 проби не се съхраняват, а в представената инструкция за експлоатация на същото, изрично се сочи, че уреда „съхранява последните 5 200 резултата и извършените измервания с дата, час, минута и секунда“. В тази връзка се твърди, че оспорената заповед е издадена в нарушение на чл. 35 от АПК, без да са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, като административният орган не е установил чрез допустими доказателствени средства съществуването на фактическите основания, посочени в издадената заповед. Изложени са съображения за несъответствието на заповедта и с целта на закона, като в заключение е отправено искане за отмяна на същата.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от адв. П. Б. по съществуването на спора и е направено искане за присъждане на направените по делото разноски, съгласно представен списък.

Ответникът началник РУ към ОДМВР П., РУ Червен Бряг, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 03.08.2024 г. около 16:35 ч. в [населено място], [улица]до ПУ-К., полицейски инспектор към ОДМВР П., мл. контролър Л. В. при проверка на водач на МПС Ф. „Д.“, рег. [рег.номер на МПС], К. Г. е установено, че управлява собствения си автомобил, като ограничава видимостта на водача към пътя през предната лява и предната дясна врата, посредством ПВЦ фолио тъмен цвят /черно/. След направено измерване със стандартизирано техническо средство ТРАНСПИ-1 с фабричен номер 1047 и извършен преглед на техническо средство на 18.03.2024г. до 18.03.2025г., уреда отчита 20nm% процента отклонение съгласно Правило номер 43, точка 6.3.1.1.1 от общата светло пропускливост през предните стъкла и страничните стъкла на автомобила, които са необходими за видимостта на водача към пътя и не могат да бъдат по-малко от разрешените 70nm%. Съставен е АУАН серия ГА № 1355187/03.08.2024 г. Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0374-000186/03.08.2024 г.

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0374-000186/03.08.2024 г. по чл. 171, т. 2, б. "а" от Закона за движение по пътищата за нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП, е наложена ПАМ – временно спиране на МПС от движение– лек автомобил марка Ф. „Д.“, рег. [рег.номер на МПС] до отстраняване на нередността.

Административният орган е мотивирал прилагането на оспорената ПАМ с обстоятелството, че Г. е извършил административно нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП – управлявал МПС, на което страничните стъкла са облепени с тъмно фолио, което ограничава видимостта на водача към пътя. Позовал се е на резултати от извършено с техническо средство ТРАНСПИ-1 с фабричен номер 1047 измерване, при което уреда е отчел 20nm% процента отклонение съгласно Правило номер 43, точка 6.3.1.1.1 от общата светло пропускливост през предните стъкла и страничните стъкла на автомобила, които са необходими за видимостта на водача към пътя и не могат да бъдат по-малко от разрешените 70nm%.

С писмо на ответника от 23.08.2024г. са представени допълнително доказателства, а

именно заверено копие на Протокол за последваща проверка № 30/18.03.2024г. и копие от Описание и инструкции за експлоатация на техническо средство Транспи-1. При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона. Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед рег. № 3163-2561/04.07.2022 г. длъжностни лица от ОДМВР- П. са оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, т. 6 от ЗДвП. Съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона писмена форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ- чл. 23 от ЗАНН. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП.

По силата на чл.171, т.2, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на пътно превозно средство до отстраняване на неизправността, когато пътното превозно средство е технически неизправно, включително и когато съдържанието на вредни вещества в изгорелите газове или шумът са над установените норми или

конструкцията му е изменена без съответното разрешение.

Вменената за нарушена от Г. разпоредба на чл.105, ал.1 от ЗДвП предвижда забрана за ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Съгласно ал.3 на същата разпоредба намаляване прозрачността на стъклата по ал. 1 се допуска само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации. Съгласно предписанието на чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни; а според разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 6, б. "в" ППЗДвП, МПС е технически неизправно, когато има стъкла, които не отговарят на съответните изисквания на стандартизационните документи. Поначало шофирането на техническо неизправно и неотговарящо на стандартите МПС създава непосредствена опасност за участниците в движението и съставлява основание по смисъла на чл. 171, т. 2, б. "а" ЗДвП за налагане на ограничение на правото на собственика да го ползва по предназначение до отстраняване на неизправността.

В конкретния случай ПАМ е наложена поради ограничена видимост през предните странични стъкла на автомобила, като в съставения АУАН, както и в процесната заповед е посочено, че е направено измерване с техническо средство ТРАНСПИ-1 с фабричен номер 1047, при което уреда е отчел 20nm% процента отклонение съгласно Правило номер 43, точка 6.3.1.1.1 от общата светло пропускливост през предните стъкла и страничните стъкла на автомобила, които са необходими за видимостта на водача към пътя и не могат да бъдат по-малко от разрешените 70nm%. Нито във фактическите основания на заповедта, нито в описанието на АУАН обаче се сочи правопораждащият неизправността на процесния автомобил факт- допълнителното затъмняване на стъклата с фолио или фабрично затъмнени стъкла. Трайна е съдебната практика по аналогични случаи, че следва да се прави разлика между фабрично произведени затъмнени стъкла и такива, които са затъмнени от водача с фолио след производството. Разпоредбата на чл. 105, ал. 1 ЗДвП съдържа забрана за ограничаване на видимостта през челното и през страничните стъкла, както и намаляване на прозрачността им. Когато прозрачността на фабрично поставените стъкла допълнително е намалена, без да бъде спазен съответният ред- чрез залепване на фолио, което редуцира прозрачността на стъклата, това прави превозното средство неизправно, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6, б. "б" от ППЗДвП (в този смисъл Решение № 16608 от 12.12.2013 г. на ВАС по адм. д. № 10984/2013 г., VII о., Решение № 714 от 20.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 8156/2013 г., VII о. и Решение № 6844 от 23.05.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7860/2017 г., VII о.). В случая обаче липсват такива фактически твърдения.

На следващо място, съдът намира, че оспореният акт е издаден без да са изяснени в цялост фактите и обстоятелствата от значение за случая, така както изисква разпоредбата на чл. 35 от АПК. В издадената заповед е посочено, че контролните органи са извършили измерване с техническо средство ТРАНСПИ-1 с фабричен номер 1047, но резултати от това измерване не се сочат, такива не се съдържат и като доказателства по делото, поради което и изложените констатации за наличието на 20nm% процента отклонение съгласно Правило номер 43, точка 6.3.1.1.1 се явяват необосновани. С определеното за насрочване на делото, съдът е задължил ответника да представи резултатите от извършените проби с техническо средство ТРАНСПИ-1

с фабричен номер 1047, такива обаче не са представени. Същевременно от допълнително представените от ответника документи, а именно: Описание и инструкция за експлоатация на техническо средство „Транспи-1“ е видно, че посоченото устройство показва прозрачността на обекта в проценти /стр. 69 от делото/ и същото съхранява последните 5 200 резултата с дата, час, минута и секунда /стр. 65 от делото/. Доказателства, удостоверяващи получени резултати от извършени от контролните органи измервания с техническо средство „Транспи-1“ на предните странични стъкла на процесния автомобил не са представени. Следва да бъде посочено, че съгласно Правило № 43/15.02.88 г. на ООН/И. отнасящо се до въведените единни условия относно одобряване на безопасни стъкла и материали от стъкло, в частност досежно фабрично затъмнените стъкла, фигуриращо и в Спогодба за приемане на еднакви технически предписания за превозни средства, публикувана в ДВ бр.№ 1/2000 г., процентните норми на разрешената светлопропускливост са 75% на предно и задно стъкло и 70% на странични стъкла - Приложение № 3, т. 9.1.4.1. от Правило № 43/15.02.1988 г. на ООН/И., като в случая липсват измерени от контролните органи стойности, които да обосноват наличие на отклонение от допустимите такива. В тази връзка с оглед правилото по чл. 170, ал. 1 от АПК следва да се приеме, че ответникът по делото не е установил съществуването на фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт.

При така установените релевантни за спора юридически факти, съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски. Направено е своевременно искане от страна на адв. Б., като съгласно приложения списък се иска присъждане на разноски в общ размер на 1020лв., от които 10 лв. за заплатена държавна такса, 1000лв. за заплатено в брой адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна защита, 5лв. такса за пускане в движение без преглед за техническа изправност на МПС и 5 лв. такса на служебно издаване на изпълнителен лист.

В настоящия случай, делото не се отличава с голяма фактическа или правна сложност за този род дела, поради което съдът намира за необходимо да изложи съображения относно размера на адвокатското възнаграждение. Следва да се посочи приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. СЕС, в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 от ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 от

ДФЕС, във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16 - т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 от ДФЕС. Оттук следва да се приеме, че предвид решението на СЕС по дело С-438/22 и предвид обема на защита, проведена от адвокат Б. възнаграждение в размер на 1 000 лв. е прекомерно.

В процесния случай настоящият съдебен състав приема, че естеството и характерът на оспореният административен акт предопределя липсата на фактическа и правна сложност на делото, поради което не са налице основания за възлагане в тежест на административния орган на пълния размер на договореното и заплатено от Г. адвокатско възнаграждение.

Предвид всичко изложено, няма пречка съдът служебно да намали размера на адвокатското възнаграждение, като определи такъв под минимума, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. Ето защо, на жалбоподателят следва да се определи адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., или общо разноски в размер на 520 лв. /В този смисъл Определение № 4941 от 18.04.2024 г. по адм. д. № 2438/2024 г. на ВАС, I отд., Определение № 3814 ОТ 01.04.2024 г. по адм. д. № 3173/2024 Г. на ВАС, II отд./

На ответника с оглед изхода на спора, такива не се дължат.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0374-000186/03.08.2024 г., издадена от Г. Т. В., началник РУ към ОДМВР П., РУ Червен Бряг, с която на К. К. Г. е наложена ПАМ по чл. 171, т.2, б.“а“ ЗДвП- временно спиране от движение на МПС до отстраняване на неизправността.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР- П. да заплати К. К. Г., ЕГН: [ЕГН] направените по делото разноски в размер общо на 520 (петстотин и двадесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: